RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 104.984 van 21 maart 2002
in de zaak A. 67.575/VII-13.664

In zake : André FRANCKEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat R. HENS,
kantoor houdende te BRASSCHAAT,
Bredabaan 161, bus 1

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat W. DE CUYPER,
kantoor houdende te SINT-NIKLAAS,
Vijfstraten 57.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat André FRANCKEN op 12 februari 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 10 november 1995 waarbij zijn beroep tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 3 november 1993 houdende weigering van de vergunning voor de uitbreiding van een varkenshouderij, gelegen aan de Witgoorsebaan 60 te Wuustwezel, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 15 januari 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 12 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 maart 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. HENS, die verschijnt voor verzoeker en van Advocaat S. WALGRAEVE die, loco Advocaat W. DE CUYPER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>De feiten</u>

Overwegende dat de feitelijke gegevens als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker exploiteert een gemengde veehouderij (varkens en runderen) aan de Witgoorsebaan 60 te Wuustwezel.

De inrichting wordt geëxploiteerd op grond van een besluit van 12 december 1991 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen houdende aktename, geldend als vergunning voor een termijn van 20 jaar, van de exploitatie van een inrichting bestaande uit stallen voor 990 gespeende varkens, 135 grote zoogdieren en opslagplaatsen voor 1.460 m^3 dierlijke mest.

1.2. Op 28 augustus 1991 - dus nog vóór bovengenoemd aktenemings-besluit - dient verzoeker bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een vergunningsaanvraag in tot uitbreiding van de inrichting met een bijkomende varkensstal voor 700 varkens. Tot het voorwerp van die aanvraag behoren tevens de uitbreiding van de mestopslag met 750 m^3 en diverse toestellen met een totaal vermogen van 3 kW.

1.3 Met een besluit van 3 november 1993 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de gevraagde vergunning op grond van het motief dat "deze inrichting valt onder de verbods- en afstandsregels van art. 357 van Vlarem II waarin gesteld wordt dat het verboden is varkenshouderijen te

exploiteren die geheel of gedeeltelijk gelegen zijn in een agrarisch gebied en tevens een kwetsbare zone (art. 357 § 2) die een bijzondere bescherming vergen".

1.4. Op 16 december 1993 stelt de verzoekende partij bij de bevoegde Vlaamse minister beroep in tegen bovengenoemd besluit van 3 november 1993.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden verschillende adviezen uitgebracht:

a. Het advies van de administratie voor gezondheidszorg van 12 juli 1994 is ongunstig om redenen die verband houden met de algemene problematiek van de dierlijke mestoverschotten.

b. Op 1 september 1994 verleent de Vlaamse Landmaatschappij een ongunstig advies omdat de aanvraag niet verenigbaar zou zijn met de doelstellingen van het meststoffendecreet van 23 januari 1991. Nadat de verzoekende partij bijkomende documenten heeft voorgelegd met betrekking tot de afzet van de geproduceerde meststoffen, heeft de Vlaamse Landmaatschappij op 24 oktober 1995 een aanvullend advies uitgebracht waarin het oorspronkelijk op 1 september 1994 uitgebrachte advies wordt herzien en waarin wordt voorgesteld om de gevraagde vergunning te verlenen.

c. Door het bestuur ruimtelijke ordening wordt op 14 november 1994 een principieel gunstig advies uitgebracht over de stedenbouwkundige aspecten van de vergunningsaanvraag. In dat advies wordt meegedeeld dat de inrichting volgens het gewestplan Turnhout, vastgesteld bij koninklijk besluit van 30 september 1977, gelegen is in een agrarisch gebied en dat het dichtstbijzijnde woongebied gelegen is op circa 900 meter van het betrokken bedrijf.

d. Het bestuur milieuvergunningen, ten slotte, stelt op 19 mei 1995 voor om het beroep ongegrond te verklaren en de gevraagde vergunning te weigeren.

1.6. Met het thans bestreden besluit van 10 november 1995 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling wordt het beroep van de verzoekende partij ongegrond verklaard en wordt het beroepen weigeringsbesluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 3 november 1993 bevestigd;

2. <u>De ontvankelijkheid van het beroep</u>

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij in een eerste exceptie opwerpt dat het annulatieberoep laattijdig werd ingediend, omdat de beroepstermijn een einde nam op 12 februari 1996, terwijl de ontvangststempel, op het verzoekschrift aangebracht door de griffie van de Raad van State, als datum 13 februari 1996 vermeldt;

2.1.2. Overwegende dat op de briefomslag waarin het verzoekschrift aan de Raad van State werd toegezonden, een postmerk werd aangebracht met als datum 12 februari 1996; dat deze vaststelling volstaat om de exceptie te verwerpen;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij een tweede exceptie opwerpt waarin zij stelt dat verzoeker geen belang heeft bij zijn beroep, aangezien hij geen voordeel meer kan halen uit de gevorderde vernietiging, nu de vergunningverlenende overheid, op grond van de bepalingen van het "Nieuwe Mestdecreet" een gebonden bevoegdheid heeft en, in acht genomen de gegevens van het dossier, na een gebeurlijke vernietiging niet anders kan dan de gevraagde vergunning te weigeren; dat zij, om haar stelling te onderbouwen, onder meer verwijst naar artikel 2bis, § 2, 2°, b), van het Meststoffendecreet van 23 januari 1991, ingevoegd bij decreet van 20 december 1995;

2.2.2. Overwegende dat verzoeker meent een voldoende actueel belang te hebben, enerzijds omdat, gelet op de steeds wijzigende milieureglementering het niet uitgesloten is dat hij alsnog een vergunning zou krijgen, anderzijds omdat, zelfs met toepassing van de artikelen die worden aangehaald door de verwerende partij, zijn vergunningsaanvraag zou kunnen resulteren in een positief besluit;

2.2.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie herhaalt dat verzoekers vergunningsaanvraag, in de huidige regelgeving, steeds zal stuiten op een weigeringsbeslissing;

2.2.4. Overwegende dat de vergunningverlenende overheid, wanneer zij na een gebeurlijke vernietiging opnieuw zal moeten beschikken op de vergunningsaanvraag, de op dat ogenblik vigerende reglementering zal moeten toepassen; dat het niet ondenkbaar is dat de decreetsbepalingen waarnaar de verwerende partij verwijst worden gewijzigd in de ene of de andere zin; dat de Raad van State niet vermag zich

in het kader van onderhavig geding uit te spreken over in de toekomst door de vergunningverlenende overheid te nemen besluiten; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

3. <u>De gegrondheid van het beroep</u>

3.1. Overwegende dat het bestreden besluit twee weigeringsmotieven bevat, te weten :

> (a)"Overwegende dat de aanvrager 71,52 ha gronden voor een verantwoording van de mestafzet ter beschikking heeft, dat rekening houdend met een bemestingslimiet van 150 kg P_2O_5 per ha deze beschikbare grondoppervlakte niet voldoende is; dat er nog een mestoverschot blijft van 2.497 kg P_2O_5; dat gezien de huidige hoge bemestingsdruk in de gemeente Wuustwezel het ontbreken van de nodige mestafzetbewijzen een te groot risico op bijkomende verontreiniging van het grondwater met zich meebrengt"

en

> (b)"Overwegende dat de inrichting gelegen is in een gebied dat met het oog op de bescherming van de bodem, het grond- en oppervlaktewater een bijzondere bescherming behoeft; dat de oprichting en uitbreiding van varkensbedrijven in dergelijke gebieden in principe verboden is conform de momenteel gehanteerde technische beoordelingscriteria;
> Overwegende dat volgens diezelfde criteria uitbreidingen nog slechts kunnen aanvaard worden indien initieel een zeugenhouderij of een gemengde veehouderij bestaat; dat de betrokken inrichting een bestaande gemengde veehouderij is;
> Overwegende dat de inrichting na uitbreiding in totaal 1.690 varkens ouder dan 10 weken telt, waarvan 130 zeugen en bijgevolg geen gesloten karakter heeft; dat overeenkomstig de huidig gehanteerde technische criteria in dat geval een afstandsregel tot risicogevoelige gebieden geldt van 2.500 m; dat de inrichting niet voldoet aan deze afstandsregel";

dat het eerste onderdeel van het eerste middel is gericht tegen het eerste weigeringsmotief, en het eerste onderdeel van het tweede middel en het derde middel zijn gericht tegen het tweede weigeringsmotief;

3.2.1. Overwegende dat het eerste onderdeel van het eerste middel is afgeleid uit de schending van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen en van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, doordat de vergunningsaanvraag werd geweigerd om reden van het feit dat een ecologisch verantwoorde mestafzet niet werd aangetoond, terwijl dergelijke handelwijze in strijd is met de regels,

opgenomen in het meststoffendecreet, inzake doelmatige afvoer van mestoverschotten en met de ontvangstplicht van die overschotten in hoofde van de Mestbank, die tot gevolg hebben dat "de mestafzet theoretisch gezien altijd gewaarborgd is", en terwijl het meststoffendecreet geen bepalingen bevat die moeten worden betrokken bij het beschikken op een milieuvergunningsaanvraag, zodat een milieuvergunning dan ook niet kan geweigerd worden op die grond; dat verzoeker daartoe nog verwijst naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat volgens het meststoffendecreet vier mogelijkheden voorhanden zijn om de door een bedrijf geproduceerde mest op een doelmatige wijze af te zetten;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij repliceert , eerstens, dat het middelonderdeel onontvankelijk is omdat niet voldoende duidelijk omschreven wordt welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel is geschonden en op welke manier, en tweedens dat, hoewel het meststoffendecreet , "zoals het bestond voor de wetswijziging", geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag, noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een milieuvergunning, dit niet wegneemt dat de overheid rekening kan houden met de doelstellingen van het meststoffendecreet bij het beoordelen van een aanvraag, dat de minister de vergunning niet heeft geweigerd omwille van een onvoldoende verantwoorde mestafzet "tout court", maar omwille van het eraan verbonden risico voor bijkomende verontreiniging, mede gelet op de ligging van de inrichting; dat zij verwijst naar het "Nieuwe Mestdecreet" en stelt dat hieruit blijkt dat bij de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag de overheid niet anders meer kan dan de mestafzetproblematiek te betrekken bij haar beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord, wat de ontvankelijkheid van het middel betreft, doet gelden dat uit het verzoekschrift voldoende duidelijk blijkt duidelijk blijkt op welke wijze verzoeker het meststoffendecreet geschonden beschouwt; dat, wat de gegrondheid van het middel betreft, hij nog stelt :

> "Bij het streven naar een verzoening tussen de verschillende belangen die op het spel staan, heeft de overheid, binnen de grenzen van de redelijkheid, in beginsel een grote appreciatiebevoegdheid;
> De decreetgever of de Vlaamse Regering zelf hebben echter grenzen gesteld aan die beoordelingsvrijheid en die vrijheid in sommige gevallen omgevormd tot een gebonden bevoegdheid;

Wanneer aldus een specifieke regeling voor één of ander aspect van de wetgeving inzake milieuhygiëne bestaat, wordt de appreciatieruimte van de overheid die over de milieuvergunning beslist, versmald;

Aangezien in het decreet van 23.01.1991 de mestverwerking geregeld wordt (er zijn 4 afzetmogelijkheden nl. verwerking op eigen cultuurgronden, burenregeling, vervoer of export en tenslotte deponering bij de mestbank) en tevens een procedure wordt bepaald volgens welke de Vlaamse regering beperkingen of verplichtingen kan opleggen inzake de produktie van dierlijk mest, kan de overheid in het kader van de milieuvergunningsreglementering geen vergunning weigeren omdat de mestafzet niet voldoende zou gewaarborgd zijn";

dat hij voorts nog verwijst naar het advies van de Vlaamse Landmaatschappij waarin werd gesteld dat verzoeker de mestoverschotten van zijn varkenshouderij op verantwoorde wijze kan afzetten;

3.2.4.1. Overwegende, wat de ontvankelijkheid van het eerste middelonderdeel betreft, dat uit de adstructie ervan genoegzaam blijkt welke rechtsregels volgens verzoeker werden overtreden en op welke wijze; dat bovendien uit de wijze waarop de verwerende partij het middel tracht te weerleggen in haar memorie van antwoord, blijkt dat zij de wettigheidskritieken die in het verzoekschrift werden aangevoerd begrepen heeft;

3.2.4.2. Overwegende, wat de gegrondheid van het eerste middelonderdeel betreft, dat uit de sub 3.1.(a) geciteerde overweging blijkt dat de milieuvergunning geweigerd is, onder meer omdat de vergunningverlenende overheid van oordeel was dat een ecologisch verantwoorde mestafzet niet afdoende werd gewaarborgd omdat de nodige mestafzetbewijzen niet werden voorgelegd; dat het bestreden besluit werd genomen op 10 november 1995, dus op een ogenblik dat de bepalingen van het decreet van 20 december 1995 houdende wijziging van het meststoffendecreet van 23 januari 1991, nog niet van toepassing waren; dat de verwerende partij aldus niet vermag te verwijzen naar het "Nieuwe Mestdecreet"; dat, voorts, de Raad van State geen bepaling bekend is die op de dag van het nemen van de bestreden beslissing voorschreef dat de aanvrager van een milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten dient te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten dient over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting te produceren dierlijke mest; dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991 zoals het luidde op de dag van de bestreden beslissing geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning; dat in hun hiervoor bedoelde versie dat decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan

voorzien in vier mestafzetmogelijkheden : gebruik op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, ten slotte, afname door de Mestbank; dat in die stand van de wetgeving de overheid derhalve niet de bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een milieuvergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van één of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken; dat het eerste onderdeel van het eerste middel gegrond is;

3.3.1.1. Overwegende dat in een eerste onderdeel van het tweede middel de schending wordt aangevoerd van "het rechtzekerheids -en vertrouwensbeginsel en de A.R.A.B.-reglementering doordat de bestreden weigeringsbeslissing gegrond is op bepalingen, dan wel hieruit afgeleid, van het besluit van de Vlaamse Executieve van 7 januari 1992, vervangen door het nieuwe besluit van de Vlaamse Executieve van 1 juni 1995 (VLAREM II)"; dat verzoeker, samengevat, stelt dat het bestreden besluit impliciet is gestoeld op de bepalingen van Vlarem II van 7 januari 1992, dat niet eens bestond op het ogenblik dat de vergunningsaanvraag werd ingediend (namelijk op 28 augustus 1991) en later zelfs door de Raad van State werd vernietigd, terwijl hij erop mocht vertrouwen dat de overheid de aanvraag nog zou behandelen op grond van de ARAB-reglementering die, overeenkomstig artikel 70, § 1, van Vlarem I van kracht was voor vergunningsaanvragen ingediend vóór de inwerkingtreding van laatstgenoemd reglement; dat verzoeker concludeert dat niet wettelijk kan verantwoord worden dat een exploitant geconfronteerd wordt met een nieuwe reglementering die ten tijde van de vergunningsaanvraag niet bestond, zodat het vertrouwens- en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn;

3.3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de vergunningverlenende overheid ook in het kader van het ARAB een volledige vrijheid geniet om te beschikken op een milieuvergunningsaanvraag en dat zij in de eerste plaats uitspraak doet omtrent het gevaarlijk, ongezond of hinderlijk karakter van de gevraagde exploitatie; dat zij vervolgt :

> "De genomen besluiten dienen te steunen op de adviezen van de technische ambtenaren om wier tussenkomst verzocht werd. De adviezen blijven echter consultatief en verplichten niet, op enkele uitzonderingen na, tot een beslissing in een bepaalde zin (...)
> De Minister heeft zich in casu laten adviseren door verscheidene besturen en heeft zich bij zijn beslissing louter en alleen gebaseerd op de door deze

instanties uitgebrachte adviezen en de milieutechnische gegevens in het dossier zonder daarbij ook maar enige bepaling van Vlarem II in te roepen of ernaar te verwijzen.

Bovendien dient gesteld dat de technische beoordelingscriteria die door de milieudeskundigen worden gehanteerd, niet slechts ontstaan zijn op het ogenblik van en met het van kracht worden van Vlarem II, doch in de praktijk zijn ontsproten uit wetenschappelijk onderzoek dat zich in de loop der jaren heeft ontwikkeld.

Deze criteria die in de praktijk reeds lang werden gehanteerd, hebben nadien hun wettelijke weerslag gevonden in het Vlarem II.

Wanneer het zo is dat in casu op het ogenblik van de aanvraag de reglementering van Vlarem II nog niet bestond, wil dit niet zeggen dat de erin neergelegde principes en criteria nog niet zouden hebben bestaan. Alleen waren zij nog niet in een wettekst gegoten";

3.3.1.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord herhaalt dat het feit dat het bestreden besluit niet expliciet verwijst naar (het oude) Vlarem II, niet wegneemt dat de facto deze reglementering als basis heeft gediend om tot de weigering te beslissen, dat de bevestigde beslissing van de bestendige deputatie overigens wel expliciet verwijst naar artikel 357 van Vlarem II, en dat lezing van laatsgenoemd artikel leert dat de gehanteerde normen identiek zijn;

3.3.2.1. Overwegende dat het derde middel is "afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht gelet op het ontbreken van de wettelijke basis", doordat in het besluit wordt overwogen dat de inrichting overeenkomstig "de huidige gehanteerde technische criteria" niet voldoet, terwijl deze redengeving te summier en onvoldoende concreet is en terwijl nergens specifiek wordt aangeduid waarop die criteria dan wel gebaseerd zijn, zodat "het bestreden besluit de motiveringsplicht schendt daar zij nalaat de wettelijke basis aan te duiden mbt. de afstandsregeling waarop de weigering wordt gebaseerd";

3.3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij repliceert dat het middel niet ontvankelijk is omdat het onvoldoende duidelijk is geadstrueerd; dat, voorts, wat de gegrondheid betreft, zij stelt dat de minister zich niet hoefde te baseren op de wettelijke bepalingen van Vlarem II, en dat dus ook niet heeft gedaan, "nu hij zich voor zijn beslissing perfect kon baseren op de door de verschillende administraties uitgebrachte adviezen", dat het bestaan van motieven kan blijken, hetzij uit de in de beslissing voorkomende redengeving, hetzij uit de stukken die de overheid bij het nemen van haar beslissing in aanmerking heeft genomen, en dat in casu het bestreden besluit zijn motivering vindt in deze van de adviezen waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen en waarvan verzoeker kennis kon nemen tijdens de procedure;

3.3.2.3. Overwegende dat verzoeker, wat betreft de beweerde onontvankelijkheid van het middel, stelt dat "het geen twijfel laat dat de schending van de motiveringsplicht overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt geviseerd" en dat de ingeroepen schending voldoende duidelijk en concreet omschreven wordt; dat, wat de gegrondheid van het middel betreft, hij stelt dat er drie gunstige adviezen zijn en één ongunstig en dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom de adviezen in andersluidende zin niet werden gevolgd;

3.3.2.4.1. Overwegende, wat de ontvankelijkheid van het derde middel betreft, dat ook hier moet worden vastgesteld dat de redactie van het middel niet aan duidelijkheid te wensen overlaat; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

3.3.2.4.2. Overwegende, wat de gegrondheid van het eerste onderdeel van het tweede middel en het derde middel samengenomen betreft, dat de gevraagde vergunning onder meer wordt geweigerd omdat niet wordt voldaan aan de "momenteel gehanteerde technische beoordelingscriteria" (cfr. 3.1.(b)); dat alhoewel in het bestreden besluit niet expliciet wordt verwezen naar het besluit van de Vlaamse Executieve van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (het oude Vlarem II) als grondslag voor de weigering, dit niet impliceert dat de erin opgenomen bepalingen niet werden toegepast; dat met verzoeker kan worden aangenomen dat de vergunningverlenende overheid zich bij de beoordeling van de vergunningsaanvraag de facto heeft laten leiden door de verbods- en afstandsregels voor varkenshouderijen die opgenomen waren in artikel 357 van het oude Vlarem II-besluit; dat bij arrest nr. 52.260, de v.z.w. KONINKLIJK VERBOND DER BELGISCHE SCHUTTERSVERENIGINGEN, van 16 maart 1995, dat reglement werd vernietigd en derhalve moet worden geacht nooit te hebben bestaan; dat de overheid zich aldus niet kon steunen op rechtsgeldige criteria die bij wijze van algemeen geldende regel konden worden toegepast, en dienvolgens had moeten overgaan tot een concrete, specifiek op het bedrijf betrekking hebbende evaluatie; dat echter nergens in het bestreden besluit voor de weigering een motivering is terug te vinden die is gestoeld op een zulkdanig individueel onderzoek van alle bij de zaak betrokken aspecten; dat enkel wordt verwezen naar zogenaamde algemene "technische criteria", die nergens worden verduidelijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel en het derde middel gegrond zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 10 november 1995 waarbij het beroep dat André FRANCKEN had ingediend tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 3 november 1993 houdende weigering van de vergunning voor de uitbreiding van een varkenshouderij, gelegen aan de Witgoorsebaan 60 te Wuustwezel, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig maart tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**